

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 43CoCsp/40/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118322338
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Jamrišková, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6118322338.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Jamriškovej, PhD., členov senátu JUDr. Mariána Blahu a Mgr. Miriam Kamenskej v právnej veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, právne zast. Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava proti žalovanému E. E., nar. XX.XX.XXXX, trvalým pobytom A. XXX/X, XXX XX R. o zaplatenie 1.668,88 Eur, o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu Okresného súdu Lučenec č.k. 6Csp/91/2019-139 zo dňa 20. januára 2020 takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Lučenec č.k. 6Csp/91/2019-139 zo dňa 20. januára 2020 z r u š u j e a v e c v r a c i a okresnému súdu na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd prvou výrokovou vetou napadnutého rozhodnutia žalobu v celom rozsahu zamietol. Žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Okresný súd uviedol, že žalobca sa žalobou doručanou Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 24.08.2018 domáhal od žalovaného zaplatenia istiny 1.668,88 Eur spolu s príslušenstvom, titulom nevrátenia poskytnutých prostriedkov. Svoj návrh odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 04.12.2017 uzavretej medzi postupcom Tatra banka a.s. a žalobcom postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému. Postupca uzatvoril so žalovaným dňa 06.02.2014 Zmluvu č. 2919656696, ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu v znení ich dodatkov. Na základe zmluvy postupca poskytol žalovanému peňažné prostriedky. Podmienky čerpania peňažných prostriedkov, podmienky splácania peňažných prostriedkov, podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti sú upravené v zmluve a vo Všeobecných obchodných podmienkach. Žalobca uviedol, že zmluva obsahuje všetky znaky a spĺňa všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere. Žalovaný neplnil v stanovených termínoch splátky, čím porušil svoju povinnosť podľa zmluvy. Pohľadávka žalobcu predstavovala ku dňu postúpenia sumu 1.668,88 Eur, ktorá pozostáva z istiny vo výške 1.668,88 Eur, riadneho úroku vo výške 0,- Eur, úroku z omeškania vo výške 0,- Eur a z poplatkov vo výške 0,- Eur. Žalovaný po postúpení pohľadávky do podania žaloby nevykonal žiadne úhrady. Žalobca si v konaní uplatňuje úrok z omeškania počnúc dňom nasledujúcim po postúpení pohľadávky.

3. Okresný súd Banská Bystrica vydal platobný rozkaz č.k. 11Up/547/2018 zo dňa 15.10.2018. Uvedený platobný rozkaz sa nepodarilo doručiť žalovanému do vlastných rúk, súd preto vyzval žalobcu, či navrhuje pokračovanie v konaní. Žalobca listom zo dňa 01.08.2019 navrhol pokračovanie v konaní, z daného dôvodu došlo v zmysle ustanovenia § 10 ods. 3 zákona č. 307/2016 Z.z. o upomínacom konaní k jeho zrušeniu.

4. Okresný súd uviedol, že dňa 25.09.2019 žalobca doručil súdu vyjadrenie, v ktorom uviedol, že právny predchodca žalobcu dodržal všetky podmienky, ktoré ustanovuje § 92 ods. 8 Zákona o bankách.

Žalobca poukázal na to, že žalovaný bol v omeškaní voči banke dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bol opakovane vyzvaný na úhradu omeškaných splátok a to upomienkou zo dňa 14.09.2015 a výzvou zo dňa 07.10.2015. Žalobca mal za to, že ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách upravuje podmienky, aby sa banka nedopustila porušenia bankového tajomstva. Uviedol, že žalovaný bol v omeškaní so splnením záväzku dlhšie ako 90 kalendárnych dní a teda nedošlo k porušeniu bankového tajomstva podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách. Ďalej žalobca poukázal na to, že predložil oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky, ktoré zakladá aktívnu legitimáciu žalobcu (poukázal pritom na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 11.06.2003 sp.zn. 4Obo/210/01, uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 1Co/387/2015 zo dňa 04.05.2016, uznesenie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 8Co/564/2015 zo dňa 30.11.2015, uznesenie Krajského súdu v Nitre sp.zn. 9Co/133/2013 zo dňa 27.06.2014) Žalobca má teda za to, že svoju aktívnu legitimáciu preukázal oznámením postupcu o postúpení pohľadávky.

5. Okresný súd uviedol, že žalobca vyjadril názor, že nemožno spájať aktívnu legitimáciu žalobcu s ustanovením § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok. Podporne poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 9Co/20/2016 zo dňa 02.05.2017 a sp.zn. 19Co/2/2016 zo dňa 02.05.2017. Rovnako poukázal aj na názor doc. JUDr. Kristiána Csacha, PhD., LL.M publikovanom v časopise Súkromné právo č. 1/2015, že účelom § 92 Zákona o bankách je úprava výnimiek z bankového tajomstva. Ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách nehovorí nič o podmienkach postúpenia pohľadávky, ale iba o podmienkach za ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Z daného dôvodu navrhoval vykladať spomínané ustanovenie tak, že porušením bankového tajomstva nevedie k sankcií v podobe neplatnosti postúpenia, ale k sankciám predpokladaným Zákonom o bankách. V zmysle uvedeného názoru doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. Žalobca v tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Okresného súdu Prievidza sp.zn. 8C/67/2013 zo dňa 12.10.2015 ako aj uznesenie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 12Co/223/2015 zo dňa 16.03.2016. Ďalej poukázal na to, že mimoriadna splatnosť úveru bola žalobcom vyhlásená podaním zo dňa 07.10.2015, pričom zvolený postup je v súlade s odbornou literatúrou s poukazom na ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka. Na preukázanie svojich tvrdení žalobca predložil súdu upomienku zo dňa 14.09.2015 výzvu na zaplatenie zo dňa 07.10.2015, upozornenie zo dňa 09.11.2015 spolu s podacím hárkom.

6. Okresný súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere, z ktorej žalobca vyvodzuje svoj nárok, je zmluvou o úvere v zmysle ustanovenia § 497 a nasl. Občianskeho zákonníka. Táto zmluva patrí medzi absolútne obchody v zmysle ustanovenia § 261 ods. 3 písm. d) Občianskeho zákonníka a teda sa na ňu majú vzťahovať ustanovenia Obchodného zákonníka. Pretože žalobca poskytol tento úver v rámci predmetu svojho podnikania a žalovaný ho za týmto účelom neprijal, spĺňajú definíciu veriteľa a spotrebiteľa v zmysle ustanovenia § 2 písm. a) a b) zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a zmluva z 06.02.2014 je zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa ustanovenia § 2 písm. d) citovaného zákona a úver ňou poskytnutý je aj spotrebiteľským úverom. Zároveň obe strany spĺňajú definíciu dodávateľa a spotrebiteľa podľa ustanovenia § 52 ods. 3, 4 Občianskeho zákonníka a táto zmluva je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré ustanovenia sa aplikujú aj v obchodnoprávných vzťahoch, keďže Obchodný zákonník spotrebiteľské zmluvy osobitne neupravuje.

7. Okresný súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu Tatra bankou a.s. a žalovaným bola dňa 06.02.2014 uzatvorená zmluva o bežnom účte fyzickej osoby, ktorej súčasťou bola úverová zmluva, predmetom ktorej bolo povolené prečerpanie vo výške 200,- Eur. Zo žalobcom predložených listinných dôkazov nevyplýva, žeby právny predchodca žalobcu a žalovaný dohodli v zmluve o bežnom účte resp. úverovej zmluve alebo Všeobecných obchodných podmienkach možnosť zosplatnenia pohľadávky pre nezaplatenie niektorej splátky. Žalobca zároveň v priebehu konania ani nepreukázal splnenie zákonných podmienok t.j. 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a § 565 Občianskeho zákonníka pre zosplatnenie pohľadávky. Žalobca síce preukázal doručenie upomienok a výziev žalovanému dňa 14.09.2015, dňa 07.10.2015 (ktorých doručenie súdu ani nepreukázal) a dňa 09.11.2015, ktoré však nemožno považovať za výzvy ktoré majú za následok zosplatnenie celého dlhu právneho predchodcu. Žalobca počas konania tvrdil, že postupoval v zmysle zákonných ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a § 565 Občianskeho zákonníka, súdu však nepredložil žiaden

relevantný dôkaz podporujúci jeho tvrdenia. Na základe takto zisteného skutkového stavu okresný súd uzavrel, že právny predchodca žalobcu nevyhlásil mimoriadnu splatnosť (pretože mu to nedovoľovali ani ustanovenia zmluvy) a teda pohľadávka v čase postúpenia nebola splatná.

8. Okresný súd odôvodnil rozhodnutie tým, že sa zaoberal podmienkami postúpenia pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách a teda skúmal či žalobca má aktívnu vecnú legitimitáciu. Poukázal na ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ktoré ustanovuje, že postúpeniu musí predchádzať doručenie písomnej výzvy banky adresovanej dlžníkovi na splnenie omeškaného peňažného záväzku a zároveň musí byť dlžník napriek uvedenej výzve v omeškaní nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Teda povinnosťou banky bolo pred postúpením pohľadávky písomne vyzvať dlžníka na splatenie peňažného záväzku a preukázať doručenie takejto výzvy žalovanému ako zákonnému predpokladu pre spôsobilé postúpenie pohľadávky podľa ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Postupca, ktorému banka pohľadávku postúpila, je povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta písomne vyzvala na splnenie záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so zaplatením svojho záväzku viac ako 90 dní. Nepreukázanie tejto skutočnosti má za následok nedokázanie aktívnej legitimitácie postupníka. K tvrdeniu žalobcu, že žalovaný bol opakovane vyzvaný na úhradu omeškaných splátok okresný súd uviedol, že výzvy, na ktoré poukazoval žalobca boli výzvy, ktorými banka upozorňovala žalovaného na povinnosť zaplatiť nedovolené prečerpanie. Súdu však nebolo preukázané, že banka pristúpila k vyhláseniu predčasnej splatnosti. Pohľadávku žalobcu preto nemožno považovať za splatnú. V zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách na postúpenie je spôsobilá len splatná pohľadávka, čo žalobca súdu nepreukázal. Žalobca netvrdil ani nepreukázal, že došlo k vypovedaniu zmluvy o bežnom účte resp. k zníženiu úverového rámca na nulu a následnému uzavretiu účtu, preto mal okresný súd za to, že pohľadávka nebola v čase postúpenia spôsobilá na postúpenie. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania okresný súd dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno. Súdu teda nebolo preukázané splnenie zákonných predpokladov pre platné postúpenie pohľadávky a teda ani to, že žalobca je oprávnený túto pohľadávku uplatňovať pred súdom. Žalobca tak neunesol dôkazné bremeno t.j. nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitimitáciu v spore. Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 04.12.2017 je teda absolútne neplatnou v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka, nakoľko je v rozpore so zákonom. Okresný súd poukázal aj na judikát Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1 Cdo 147/2017 zo dňa 24.04.2018, podľa ktorého bol oprávnený preskúmať platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky.

9. Okresný súd mal za to, že výklad žalobcu, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách sa vzťahuje len na úpravu výnimiek z bankového tajomstva, neobstojí. Z gramatického i logického výkladu ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách podľa okresného súdu vyplýva, že banka môže bez súhlasu klienta postúpiť inej osobe, ktorá nie je bankou, svoju pohľadávku len za už vyššie uvedených podmienok. Jednou z podmienok je práve výzva klientovi, ktorej doručenie preukázané nebolo. Pokiaľ je žalobca toho názoru, že po uplynutí 90 dní omeškania žalovaného nie je potrebné zaslať výzvu žalovanému pre postúpením pohľadávky na splatenie záväzku, okresný súd z daným tvrdením nesúhlasil. Takýto výklad je v rozpore s úpravou spotrebiteľských vzťahov, uvedenou v § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože podľa žalobcu by banka mohla čakať až do času, kým sa klient dostane do omeškania viac ako rok, a mohla by bez obmedzení (a bez akejkoľvek výzvy) svoju peňažnú pohľadávku voči nemu bez jeho súhlasu postúpiť inej osobe, ktorá nie je bankou, čo je neprípustné. Pokiaľ zákon o bankách neumožňuje postúpiť pohľadávku banky inej osobe, ktorá nie je bankou bez súhlasu klienta bez splnenia tam uvedených podmienok, nedôjde k platnému postúpeniu pohľadávky a nie je možné to zhojiť ani dorúčením oznámenia veriteľa dlžníkovi o postúpení pohľadávky.

10. Pokiaľ žalobca poukazoval na právny názor doc. JUDr. Kristiána Csacha, PhD, LL.M publikovaný v časopise Súkromné právo č. 1/2015, s citovaným názorom sa okresný súd nestotožnil. Súd pri rozhodovaní vychádzal z ustálenej rozhodovacej praxe, pričom má za to, že žalobca bol povinný s poukazom na ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách preukázať splnenie povinností vyžadovaných uvedeným ustanovením aj s poukazom na vyššie spomínaní judikát Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1 Cdo 147/2017 zo dňa 24.04.2018.

11. O nároku na náhradu trov konania rozhodol okresný súd podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP, pričom dospel k záveru, že žalovaný má právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 % keďže žalovaný bol úspešný na 100 % a neúspešný na 0 % t.j. čistý úspech žalovaného predstavuje 100 %. Preukázateľne však žiadne trovy žalovanému nevznikli, súd mu preto náhradu trov konania ani nepriznal.

12. Voči rozhodnutiu okresného súdu podal odvolanie žalobca z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca upozornil, že v konaní si uplatnil nárok zo Zmluvy o bežnom účte fyzickej osoby a poskytovaní ďalších produktov a služieb k tomuto účtu (ďalej len Zmluva), na základe ktorej žalovaný čerpal prostredníctvom platobnej karty peňažné prostriedky v celkovej sume 8.238,95 Eur a na splatenie úveru uhradil len 6.570,07 Eur, pričom podanou žalobou sa žalobca domáhal úhrady len rozdielu medzi čerpanými a zaplatenými peňažnými prostriedkami, t.j. sumy 1.668,88 Eur. Poukázal na čl. VII Zmluvy, v ktorom je upravená konečná splatnosť voliteľného prečerpania a v ktorom si právny predchodca žalobcu so žalovaným dohodli spôsob ukončenia poskytnutého úveru a teda možnosť zosplatnenia neuhradenej pohľadávky ako deň podania žiadosti o zrušenie bežného účtu alebo deň podania žiadosti o zrušenie balíka služieb k bežnému účtu, ktorý obsahuje produkt voliteľné prečerpanie, alebo deň podania odstúpenia od úverovej zmluvy, alebo deň poskytnutia iného typu kontokorentného úveru na bežný účet, alebo deň, kedy banka požiada o splatenie tohto úveru.

13. Žalobca poukázal na ust. § 563 OZ a poprel záver okresného súdu, podľa ktorého v konaní nebolo preukázané, že by došlo k splatnosti pohľadávky z úveru poskytnutého formou voliteľného prečerpania a poprel tiež, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný v konaní. Mal za to, že z vykonaných dôkazov v súdnom konaní jednoznačne vyplýva, že v Zmluve absentovala medzi pôvodným veriteľom a žalovaným dohoda o plnení v splátkach, na čo súd v napadnutom rozhodnutí neprihliadol a touto skutočnosťou sa už ďalej ani nezaoberal. V rámci svojho právneho posúdenia preto vec nesprávne právne posúdil, keď aplikoval ust. § 53 ods.9 OZ v spojitosti s ust. § 565 OZ a skúmal splnenie týchto zákonných podmienok. Poukázal tiež na to, že posudzovaný druh spotrebiteľského úveru je špecifickým bankovým produktom, na základe ktorého žalovaný čerpal peňažné prostriedky (debetné operácie), ktoré však bol povinný vrátiť formou vkladov na účet (kreditné operácie). Ako uviedol aj konajúci súd, konečný termín splatnosti revolvingového úveru nebol zmluvne dohodnutý. Žalobca preto vyjadril názor, že pôvodný veriteľ si stanovil čas povinností pre vyplatenie dlhu dlžníkom, a to zaslaním výzvy zo dňa 14.09.2015, výzvy zo dňa 07.10.2015, avšak najmä výzvy zo dňa 09.11.2015 s podacím hárkom preukazujúcim jej doručovanie, kde dlžníka vyzval na splnenie dlhu v zmysle ust. § 563 OZ. V súlade s ust. § 563 OZ preto došlo predmetnými výzvami, a to najmä výzvou zo dňa 09.11.2015 zo strany pôvodného veriteľa k uplatneniu svojho práva, keď od dlžníka požadoval splatenie dlhu, nakoľko v čase trvania dlhu nebol dohodnutý čas jeho úplného splatenia a až touto výzvou pôvodný veriteľ určil splatnosť predmetného záväzku žalovaného.

14. Žalobca v odvolaní opakovane zdôrazňoval, že v konaní bolo preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ust. § 92 ods.8 Zákona o bankách ukladá. Zdôraznil, že v konaní bolo preukázané, že žalovaný bol v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, keďže výzvy na úhradu boli žalovanému zasielané dňa 14.09.2015, dňa 07.10.2015 a dňa 09.11.2015, pričom k postúpeniu pohľadávky došlo až dňa 04.12.2017. Zároveň bolo preukázané, že žalovaný bol postupcom opakovane vyzývaný na úhradu dlžnej sumy, a to okrem iných výziev aj upomienkou zo dňa 14.09.2015, výzvou označenou ako Výzva na zaplatenie zo dňa 07.10.2015 a upozornením zo dňa 09.11.2015, ku ktorej žalobca pripojil kópiu podacieho hárku a ktorá preukazovala odoslanie tejto výzvy žalovanému v súlade s teóriou dôjdenia. Žalobca poprel záver okresného súdu, že na splnenie podmienok upravených v § 92 ods.8 ZoB je na splnenie predpokladov potrebné, aby bol dlžník v omeškaní so splnením postupovaného peňažného záväzku po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní až od doručenia písomnej výzvy banky. Uviedol, že takýto výklad dikcie ust. § 92 ods.8 ZoB nevyplýva. Ust. § 92 ods.8 ZoB pojednáva len o písomnej výzve banky voči svojmu klientovi, t.j. výzve banky k úhrade peňažného záväzku, ktorá môže byť vykonaná kedykoľvek za trvania omeškania dlžníka. Ak by zákonodarca mienil týmto ustanovením poskytnúť dlžníkovi lehotu na dobrovoľné plnenie po dobu 90 dní od doručenia výzvy, bolo by to v ust. § 92 ods.8 ZoB výslovne a jednoznačne uvedené. Žalobca v tejto súvislosti odkázal na nález Ústavného súdu SR sp.zn. II ÚS 796/2016 zo dňa 22.06.2017, v zmysle ktorého kritizoval postup okresného súdu, ktorým si súd „upravil“ zákonné ust. § 92 ods.8 ZoB a nad rámec zákona „upravil“, že omeškanie dlžníka nastáva až dorúčením výzvy banky, čo je v rozpore aj s ust. § 517 ods.1 OZ, v zmysle ktorého omeškanie nastáva okamihom, kedy dlžník neplatí svoj záväzok riadne a včas. Takýto postup súdu označil za priamy rozpor s ústavným princípom trojdelenia moci, na základe ktorého právomoc meniť zákony prináleží moci zákonodarnej a nie moci súdnej.

15. Žalobca poukázal aj na to, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní a zároveň bol postupcom opakovane vyzvaný na úhradu peňažného záväzku, pričom doručenie predmetných výziev žalovaný v konaní žiadnym spôsobom nepoprel. Podľa názoru žalobcu je preukázané, že predmetné výzvy sa dostali do dispozičnej sféry žalovaného a postupca splnil svoju zákonnú povinnosť podľa § 92 ods.8 ZoB. Ohľadom posudzovania lehoty 90 kalendárnych dní plynúcej z ust. § 92 ods.8 ZoB poukázal žalobca na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 5Co/351/2017.

16. Ohľadom posúdenia doručenia výzvy banky poukázal žalobca na ust. § 45 ods.1 OZ a uviedol, že pri doručení písomnosti žalovanému sa aplikuje teória dôjdenia. V tomto prípade sa nevyžaduje skutočné doručenia a prevzatie písomností obsahujúcej právny úkon. Účinnosť adresovaného právneho úkonu v režime Občianskeho zákonníka predpokladá, že prejav vôle dôjde adresátovi, t.j. dostane sa do sféry jeho dispozície, pričom už týmto okamihom začína úkon pôsobiť voči druhej strane. Rozumie sa ním objektívna možnosť neprítomnej osoby oboznámiť sa s jej adresovaným právny úkonom. Z hľadiska prejavu vôle nie je dôležitá skutočná vedomosť adresáta právneho úkonu, pretože inak by adresát mohol účinkom prejavu vôle druhého účastníka zabrániť nepreberaním písomností. Poukázal pritom na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 32Odo/442/2003 zo dňa 15.01.2004.

17. Žalobca sa v odvolaní vyjadril aj k dojednaniu vzájomných práv a povinností zmluvnými stranami odchyľne od ust. § 92 ods.8 ZoB. Poukázal na bod 4.2.10 Všeobecných obchodných podmienok Tatrabanky a.s., v zmysle ktorých klient berie na vedomie a súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek previesť akékoľvek svoje právo, prípadne postúpiť akúkoľvek svoju pohľadávku, ktorá jej vznikla alebo vznikne vo vzťahu ku klientovi na akúkoľvek tretiu osobu. Banka je ďalej oprávnená kedykoľvek previesť akékoľvek svoje záväzky, ktoré jej vznikli alebo vzniknú vo vzťahu ku klientovi na akúkoľvek tretiu osobu, k čomu jej klient týmto udeľuje svoj výslovný súhlas. Udelenie súhlasu klienta podľa tohto bodu nevyklučuje právo banky postúpiť jej pohľadávku na tretiu osobu v zmysle všeobecne záväzných právnych predpisov aj bez súhlasu dlžníka. Žalobca uviedol, že nakoľko ust. § 89 ods.1 ZoB pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení ZoB, pričom ust. § 92 ods.8 ZoB nevyklučuje odchyľnu úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany si v posudzovanom prípade dohodli otázku postúpenia odchyľne od predmetného zákona, a to v súlade s bodom 4.2.10 Všeobecných obchodných podmienok Tatrabanky a.s. Na základe uvedeného ani preukázanie splnenia podmienok v zmysle ust. § 92 ods.8 ZoB v konaní nebolo potrebné, keďže žalobca preukázal, že zmluvné strany si vzájomné práva a povinnosti upravili odchyľne od tohto ustanovenia.

18. Na základe uvedeného žalobca mal za to, že v konaní preukázal aktívnu vecnú legitímáciu a že súd vec nesprávne právne posúdil a dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, na základe čoho navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie okresného súdu zmenil tak, že žalobe vyhovie a žalobcovi prizná nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu alebo aby ho v zmysle ust. § 389 ods.1 CSP zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

19. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

20. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací prejednal vec podľa § 379, § 380 ods. 1 a § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) bez nariadenia pojednávania.

21. Odvolací súd vychádzal zo skutkového stavu zisteného okresným súdom: Spoločnosť Tatra banka a.s., uzatvorila so žalovaným dňa 06.02.2014 Zmluvu o bežnom účte fyzickej osoby a o poskytovaní ďalších produktov a služieb k tomuto účtu, predmetom ktorej bolo otvorenie a vedenie účtu, balík služieb TatraPersonal ako aj poskytnutie úveru formou voliteľného prečerpania úveru na bežnom účte. Predmetom úverovej zmluvy bolo poskytnutie úveru takým spôsobom, že banka bude realizovať prevodné príkazy a/alebo umožní výbery hotovosti aj v prípade, ak nebude existovať majiteľova pohľadávka z účtu. Výška voliteľného prečerpania bola dohodnutá na sumu 200,- Eur, pri úrokovej sadzbe 18,90% p.a., výške sankčnej úrokovej sadzby + 5,25% p.a.

22. Právny predchodca žalobcu Tatra banka a.s., uzavrel so žalobcom zmluvu o postúpení pohľadávok dňa 04.12.2017, na základe ktorej malo dôjsť k postúpeniu pohľadávky, ktorá je predmetom daného konania.

23. Právny predchodca žalobcu upozornil žalovaného listom zo dňa 14.09.2015 na nepovolené prečerpanie vo výške 37,30 Eur. Žalovaný toto tvrdenie nepoprel.

24. Právny predchodca žalobcu dňa 07.10.2015 zaslal žalovanému výzvu na úhradu nepovoleného prečerpania vo výške 85,54 Eur s upozornením, že v prípade nezaplatenia dlhu dôjde k zrušeniu rámca voľiteľného prečerpania. Žalovaný toto tvrdenie nepoprel.

25. Právny predchodca žalobcu upozornením zo dňa 09.11.2015 vyzval žalovaného na úhradu povoleného prečerpania na účte. Doručenie predmetného upozornenia preukázal predložením podacieho hárku.

26. Podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001, Zákona o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

27. Podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej len ObZ), zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

28. Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len "OZ"), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

38. Podľa § 151 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepochopila, sa považujú za nesporné.

39. Podľa § 300 CSP, na konanie podľa tohto oddielu sa primerane použijú všeobecné ustanovenia o konaní, ak nie je ustanovené inak.

40. Odvolací súd sa stotožnil s námietkami, ktoré žalobca uviedol v odvolaní, pokiaľ ide o skutkové závery okresného súdu. Okresný súd v ods. 17 napadnutého rozhodnutia rozporuplne uviedol, že: „Žalobca síce preukázal doručenie upomienok a výziev žalovanému dňa 14.09.2015, dňa 07.10.2015 (ktorých doručenie súdu ani nepreukázal) a dňa 09.11.2015, ktoré však nemožno považovať za výzvy, ktoré majú za následok zosplatnenie celého dlhu právneho predchodcu.“ Okresný súd tak na jednej strane dospel k záveru, že výzvy žalobcu na zaplatenie doručené boli, na druhej strane vychádzal z toho, že žalobca doručenie výziev dňa 14.09.2015 a 07.10.2015 nepreukázal. Zároveň okresný súd spojil dva odlišné inštitúty a teda výzvu banky, ktorá v zmysle ust. § 92 ods.8 ZoB je povinná v prípade, ak mieni pristúpiť k postúpeniu svojej pohľadávky voči dlžníkovi na tretiu osobu, písomne dlžníka vyzvať, pokiaľ je v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku, čo okresný súd zamenil s postupom banky v prípade, ak pristupuje k zosplatneniu v zmysle § 53 ods.9 OZ, v súvislosti s § 565 OZ pre zosplatnenie pohľadávky.

41. Pokiaľ ide o skutkové tvrdenie žalobcu, že výzvy na zaplatenie boli žalovanému Tatrabankou a.s. doručené, nie je zrejme z akého dôvodu okresný súd toto tvrdenie vyhodnotil ako sporné. Žalobca predložil v spise upomienku zo dňa 14.09.2015, ktorej obsahom je výzva na uhradenie nepovoleného prečerpania finančných prostriedkov vo výške 37,30 Eur (čl. 119), výzvy na zaplatenie zo dňa

07.10.2015, ktorou Tatrabanka a.s. vyzvala žalovaného na zaplataenie dlžnej sumy k 06.10.2015 vo výške 85,54 Eur (čl. 120) a upozornenie Tatrabanky a.s. žalovanému zo dňa 09.11.2015, v ktorom ho vyzvala na úhradu pohľadávky 1.620,69 Eur (čl. 121). I keď doklad o zaslaní upozornení banky priložil žalobca až k poslednej výzve zo dňa 09.11.2015, doručenie prvých dvoch výziev popreté v konaní nebolo. Ust. § 151 ods.1 CSP pritom výslovne ustanovuje, že skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela sa považujú za nesporné. Toto ustanovenie pritom platí aj v prípade sporov s ochranou slabšej strany, teda v prípade spotrebiteľských sporov. Ani v prípade spotrebiteľských sporov nie je súd oprávnený popierať skutkové tvrdenia za spotrebiteľa. Spotrebiteľ rovnako ako každá iná sporová strana je oprávnený rozhodovať o výbere prostriedkov procesnej obrany sám. Súd má byť nestranným rozhodcom v spore medzi dodávateľom a spotrebiteľom, nemôže byť advokátom spotrebiteľa. Takýto postoj súdu narušuje princíp rovnosti zbraní, ktorý je upravený aj v prípade spotrebiteľských sporov.

42. Ust. § 290 a nasl. CSP, ktoré modifikujú bežný sporový proces v prípade spotrebiteľských sporov obsahujú dostatočné množstvo nástrojov procesne chrániacich spotrebiteľa. Spotrebiteľ je v zmysle § 296 oprávnený predkladať prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany dokonca aj po ukončení dokazovania, a to až do momentu vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej okresným súdom. V jeho prípade sa nepoužijú ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania, ani o zákonnej koncentrácii konania, avšak ust. § 151 CSP o popieraní skutkových tvrdení protistrany z aplikácie v spotrebiteľských sporoch vylúčené nebolo. Na základe uvedeného, pokiaľ žalobca v konaní tvrdil, že boli doručené výzvy banky na zaplataenie aj v prípade, ak by nepriložil samostatné písomné doklady o doručení týchto výziev, ak protistrana (spotrebiteľ) toto tvrdenie nepoprel, súd je povinný vychádzať v rámci skutkových zistení z toho, že upomienky a výzvy banky žalovanému doručené boli. Súd sa nemôže sám rozhodnúť toto tvrdenie poprieť a potom vychádzať z toho, že výzvy na zaplataenie žalovanému doručené neboli.

43. Okresný súd vychádzal z predpokladu, že pokiaľ upomienky a výzvy predložené žalobcom nemožno považovať za výzvy, ktoré majú za následok zosplatenie celého dlhu, tak ide o postup, ktorý je v rozpore s § 92 ods.8 ZoB a preto je postúpenie pohľadávky z Tatrabanky na žalobcu neplatné. Ustanovenie § 92 ods.8 ZoB však neupravuje povinnosť banky vyzvať dlžníka na zaplataenie celého zosplateného dlhu skôr, ako pristúpi k postúpeniu pohľadávky. Doslovná dikcia citovaného ustanovenia uvádza, že ak je napriek písomnej výzve banky klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku, môže banka svoju pohľadávku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe. Z uvedeného vyplýva, že klient banky musí byť v omeškaní, a to nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní napriek tomu, že bol písomne bankou vyzvaný na zaplataenie svojho dlhu. Klient je vždy v omeškaní s tou časťou dlhu, ktorá voči banke už je splatná. V prípade povinnosti jednorazového vrátenia dlhu voči banke môže byť splatná aj celá časť dlhu, v prípade zmlúv nastavených na splácanie prostredníctvom mesačných pravidelných splátok môže byť splatná voči banke iba určitá časť dlhu. Bez ohľadu na to, či je klient v omeškaní s celým dlhom napr. následkom zosplatenia dlhu voči banke alebo v omeškaní len s časťou svojho peňažného záväzku, teda vo zvyšku ešte nedošlo k omeškaniu s platením zvyšnej časti dlhu, v oboch prípadoch je banka pokiaľ splní podmienky ust. § 92 ods.8 ZoB oprávnená pristúpiť k postúpeniu peňažnej pohľadávky tretej osobe. Preto pri preverovaní splnenia podmienok postupu banky v zmysle ust. § 92 ods.8 ZoB je nutné zistiť, či banka písomne vyzvala dlžníka na úhradenie jeho záväzku a či dlžník bol napriek tejto výzve banky v omeškaní nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Inak povedané, podmienkou aplikácie ust. § 92 ods.8 nie je, aby pohľadávka banky voči dlžníkovi bola zosplatená a až následne postupovaná. Banka môže postúpiť svoju pohľadávku aj v čase, kým k zosplateniu nepristúpi a k zosplateniu môže pristúpiť až jej právny nástupca.

44. Ako vyplýva zo zákonného ust. § 92 ods.8 ZoB, na to, aby banka mohla pristúpiť k postúpeniu pohľadávky voči dlžníkovi, v tomto prípade spotrebiteľovi, museli byť splnené dve základné podmienky. Dlžník sa dostal do omeškania so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku, pričom nemusel sa dostať do omeškania s plnením celého peňažného záväzku a zároveň bankou bol písomne vyzvaný na to, aby svoj dlh uhradil. V prejednávacom prípade k tomu došlo už upomienkou zo dňa 14.09.2015, kedy bol vyzvaný zaplatiť svoj záväzok, ktorý ku dňu 12.09.2015 bol vo výške 37,30 Eur, ďalej výzvou zo dňa 07.10.2015, kedy bol ku dňu 06.10.2015 v omeškaní so zaplataením sumy 85,54 Eur a následne upozornením zo dňa 09.11.2015, kedy už bol ku dňu 07.11.2015 v omeškaní vo výške 1.620,69 Eur. Zmluva o postúpení pohľadávok medzi právnym predchodcom žalobcu Tatrabankou a.s. a žalobcom bola uzavretá dňa 04.12.2017. K tomuto dňu uplynulo viac ako 90 kalendárnych dní, počas ktorých bol žalovaný nepretržite v omeškaní so splnením svojho peňažného záväzku voči banke. Banka preto k

tomuto dňu bola oprávnená svoju pohľadávku voči nemu postúpiť na tretiu osobu bez ohľadu na to, či došlo k platnému zosplatneniu tejto pohľadávky alebo nie.

45. Okresný súd pri svojich právnych záveroch poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/147/2017 a s odkazom na toto rozhodnutie dospel k záveru, že zmluva o postúpení pohľadávky nebola platná. Citované rozhodnutie sa zaoberalo právnou otázkou, či podmienky pre postúpenie pohľadávky banky bez súhlasu žalovaného na tretiu osobu, ktorá nie je bankou podľa § 92 ods.8, prvá veta ZoB musia byť splnené, aby došlo k platnému postúpeniu pohľadávky banky voči žalovanému na žalobcu Zmluvou o postúpení pohľadávok alebo v prípade ich nedodržania prichádza sankcia v podobe absolútnej neplatnosti právneho úkonu postúpenia. I keď so závermi dovolacieho súdu je možné súhlasiť, zo skutkových tvrdení žalobcu a z procesu dokazovania pred okresným súdom nevyplývalo, že by podmienky pre postúpenie pohľadávky v prejednávacom prípade splnené neboli. Nie je preto možné aplikovať rozhodnutie, v ktorom dovolací súd vychádzal zo skutkového stavu, kedy k výzve dlžníka v zmysle § 92 ods.7 ZoB vôbec nedošlo. Na rozdiel od prípadu rozhodnutého v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/147/2017 v prejednávacom prípade nie je sporná skutočnosť, že zo strany banky došlo k písomnej výzve dlžníka na zaplatenie dlhu keď bol v omeškaní. Preto citované rozhodnutie dovolacieho súdu nie je z dôvodu iných skutkových okolností možné aplikovať.

46. Odvolací súd sa stotožnil so záverom okresného súdu, že ust. § 92 ods.8 Zákona o bankách nie je možné vyhodnocovať úzko výlučne v súvislosti s bankovým tajomstvom. I keď nie je zjavné, prečo zákonodarca zaradil úpravu podmienok postúpenia pohľadávky systematicky práve do ustanovenia v ďalšom upravujúceho obchodné tajomstvo, je nutné prihliadnuť k tomu, že 14. časť Zákona o bankách, v ktorej je povinnosť v zmysle § 92 ods.8 zaradená je časťou, ktorá je nazvaná Ochrana klientov a bankové tajomstvo. Týka sa teda nielen bankového tajomstva, ale aj ochrany klientov. Zákonnú úpravu postupu banky, pri ktorom táto môže postúpiť pohľadávku voči tretiemu subjektu iba za určitých podmienok, je tak možné vnímať ako ochranu klienta.

47. Z odôvodnenia okresného súdu vyplýva, že tento správne zistil, že výzvy ktoré boli zasielané žalovanému sú výzvy, ktorými banka upozorňovala žalovaného na povinnosť zaplatiť nedovolené prečerpanie. Okresný súd teda pripustil, že bol žalovaný vyzvaný bankou na zaplatenie nedovoleného prečerpania. V tejto súvislosti sa musí okresný súd sústrediť na skutočnosť, že neposudzuje bežnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ale posudzuje právny vzťah založený zmluvou o bežnom účte. Zmluvný vzťah medzi bankou a dlžníkom je tak oproti bežnej zmluve o úvere modifikovaný pravidlami revolvingového úveru a spôsobom splácania takéhoto typu úveru. Nejde teda o tradičný postup, kedy si dlžník od banky načerpá finančné prostriedky v určitej výške a tieto postupne vracia. Ide o vzťah, pri ktorom dlžník má povolené dohodnuté voľiteľné prečerpanie, v danom prípade v zmysle zmluvy 200,- Eur a výška finančnej sumy, ktorá tvorí pohľadávku banky voči dlžníkovi sa v čase mení v závislosti od toho, aké vklady dlžník na svoj bežný účet zaplatí a aké výbery zo svojho bežného účtu vykoná. I keď vzťah medzi pôvodným veriteľom - Tatrabankou a.s. a dlžníkom - žalovaným je spotrebiteľským právnym vzťahom a teda sa na neho v plnom rozsahu vzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka a iných predpisov slúžiacich na ochranu spotrebiteľa, vo svojej podstate ide o právny vzťah na základe zmluvy o bežnom účte, v kombinácii so zmluvou o úvere (§ 710 ObZ a § 497 a nasl. ObZ).

48. V prejednávacom spore tak okresný súd v dôsledku nesprávne zisteného skutkového stavu vec nesprávne právne posúdil tak, že žalobca nenadobudol v konaní aktívnu vecnú legitímáciu, keďže okresný súd mal vzhľadom na záver, že nedošlo k výzve žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy bankou za to, že zmluva o postúpení pohľadávky medzi bankou a súčasným žalobcom je neplatná. Takýto záver však zo spisu nevyplýva, keďže nedošlo ani k popretiu tvrdenia žalobcu o tom, že výzvy banky doručené boli. Pokiaľ teda výzvy banky doručené boli a banka v zmysle listín založených do spisu vyzvala dlžníka na zaplatenie sumy, ktorú v danom čase banke dlžil, pričom ide o sumy dlžné z revolvingového úveru získaného na základe platenia platobnou kartou, resp. voľiteľného prečerpania a zároveň k postúpeniu pohľadávky došlo v čase, keď dlžník bol v omeškaní voči banke v období dlhšom než je 90 kalendárnych dní, z údajov doposiaľ vyplývajúcich zo spisu tak vyplýva, že k postúpeniu pohľadávky na žalobcu došlo v zmysle ust. § 92 ods.8 ZoB a nie je možné dospieť k záveru, že toto postúpenie je neplatné. Týmto právnym záverom odvolacieho súdu bude okresný súd v ďalšom konaní v zmysle ust. § 391 ods.2 CSP viazaný.

49. Keďže odvolací súd žalobu zamietol z dôvodu, že podľa jeho názoru žalobca nepreukázal aktívnu vecnú legitimitáciu, vo veci ďalšie dokazovanie nevykonal a nezaoberal sa ďalej tvrdeniami žalobcu spočívajúcimi v tom, že žalovaný čerpal na základe zmluvy o bežnom účte prostredníctvom platobnej karty peňažné prostriedky v celkovej sume 8.238,95 Eur, zatiaľ čo banke vrátil sumu 6.570,07 Eur. Tieto tvrdenia žalobcu okresný súd preskúma a vyhodnotí na základe platných právnych predpisov vrátane predpisov na ochranu spotrebiteľa, pričom však bude rešpektovať pravidlá Civilného sporového poriadku, ktoré aj v sporoch s ochranou slabšej strany vychádzajú z pravidla rovnosti zbraní.

50. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozhodnutie okresného súdu v zmysle ust. § 389 ods.1 písm. c) zrušil, pretože súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal ostatné navrhované dôkazy a vzhľadom na to, že dokazovanie prakticky vykonané nebolo, na tvrdenia žalobcu nebolo účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom. Vzhľadom na to odvolací súd rozhodnutie okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie prejednanie a rozhodnutie.

51. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 396 ods. 3 CSP súd prvej inštancie v rozhodnutí vo veci samej.

52. Rozhodnutie bolo odvolacím senátom prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).